

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Α' (16^{ον})

Ἀθήναι, Σάββατον, 20 Ἀπριλίου 1919

ΑΡΙΘ. 19 (628)

Ο ΛΥΤΡΩΜΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ἡ «ιερότης τῆς ιδιοκτησίας» εἶνε πλέον παλαιὸς θρύλος, πὺν κανεῖς δὲν πιστεύει σ' αὐτὸν ἀπὸ καιρὸ τώρα.

Ἰερὴ καὶ ἀπαράβιαστη στὸν περασμένον αἰῶνα, εἶχε τελευταῖα κλονισθῇ σύρριζα ἀπὸ τὰ κτυπήματα τῆς νέας οἰκονομικῆς καὶ δημοσιονομικῆς ἐπιστήμης. Φωτισμένοι μὲ τὸ φῶς τῶν οἱ συνταγματικοὶ χάρτες τῶν κρατῶν ὅλων — ξεχωριστὰ προοδευτικὸ μέσα σ' ὅλα τὸ Σερβικὸ Σύνταγμα — ἔχουν ἄρθρα γιὰ τὴν ιδιοκτησία πὺν δὲν τὰ καμαρώνουν βέβαια καθόλου οἱ ὀρθόδοξοι οἰκονομολόγοι.

Καὶ στὸν τόπο τὸ δικὸ μας ἐπιθέσεις σημαντικὰς εἶχεν ἡ περιφημὴ αὐτὴ «ιερότης» ἀπὸ τὸ Βενιζέλο στὴ Βουλί, καὶ στὴ συζήτησι τοῦ άρθρου 17 τοῦ Συντάγματος, ἀπαντώντας στὸν κ. Τιμ. Ἡλιόπουλο τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1911 καὶ χαράζοντας τὴν ἀγροτικὴν του πολιτικὴν καὶ προφητεύοντας τὴ θύελλα πὺν ἐτοίμαζε βουβὰ τὸ παγκόσμιον κίνημα ἐναντίον τῆς ἀνισῆς, ἀδικίας καὶ ἀνελευθερίας κοινωνικῆς συνθέσεως, καὶ στὴ συζήτησι τοῦ νομοσχεδίου γιὰ τὴν προσωρινὴν ἐξασφάλισι τῶν κολλήγων πὺν ἔγινε τὸν Αὐγούστο τοῦ 1915, ἀπαντώντας στὸν κ. Ι. Ἀθανασάκη.

Ἀλλὰ κτύπημα κατακέφαλα, τῆς ἀγροτικῆς ιδιοκτησίας εἰδικά, ἦταν τὰ τέσσαρα Διατάγματα τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως τῆς Θεσσαλονίκης πὺν βγῆκαν στίς 20 τοῦ Μᾶη τοῦ 1917 καὶ ἐκανόνισαν τὸν τρόπο τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν τσιφλικιῶν καὶ τῆς μεταβιβάσεως τῶν στοὺς καλλιεργητὰς τῶν.

Καὶ τώρα, στίς 3 τοῦ Ἀπρίλη, στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτο Διάταγμα καί, σύμφωνα μὲ τὸν ἀπελευθερωτικὸ νόμο 1072 (δηλαδὴ τὰ τέσσαρα Διατάγματα τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως), ἀπαλλοτριώθηκε τὸ πρῶτο τσιφλικίον στὴν Ἑλλάδα, τὸ Χαρθάτι, τοῦ τσιφλικούχου κ. Μ. Καλλιφρονᾶ, πὺν βρίσκεται μὴν ὥρα ἀπέξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Οἱ Χαρθατιῶτες, πὺν οἱ παπούληδες καὶ οἱ πατεράδες τοὺς ἐφύτεψαν τὰμπέλια τοῦ Χαρθατιοῦ, δὲν εἶχαν καταλάβει, οἱ ἄμοιροι, τὴν

ἀπελευθέρωσί τοὺς τὴν πολιτικὴν, πὺν τοὺς χάρισαν μὲ τὸ αἷμά τοὺς οἱ ἐπαναστάτες τοῦ 21. Ἀπὸ τὸν Τοῦρκο πασα πὺν τοὺς ἐξουσίαζε, ξέπασαν σὲ νέον ἐξουσιαστὴ καὶ ἀφέντη, Ἑλληνα τώρα, ἀλλὰ ἐξουσιαστὴ καὶ ἀφέντη πάντα.

Τώρα μὲ τὸ Διάταγμα τῆς ἀπαλλοτριώσεως νοιώσανε οἱ χωρικοὶ νὰ ξεπλακωνέται τὸ στήθος τοὺς ἀπὸ μιὰ πλάκα βαρειά, ἀπὸ ἓνα βραχνὰ ἀβάσταχτο.

Κ' ἐχαιρέτισαν τὴν ἡμέραν αὐτὴ ὥσαν ἡμέρα νέας ἀπελευθερώσεως, τῆς ἀληθινῆς ἀπελευθερώσεως ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν σκλαβιά.

Ἀς τὴ χαιρετίσουν τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ οἱ ἄλλοι δουλοπάροικοι τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, οἱ μαῦροι κολλήγοι τῆς Θεσσαλίας, τῆς Μακεδονίας, τῆς Φθιώτιδος, τῆς Εὐβοίας, καὶ τῆς Ἀττικῆς ἀκόμα, ὅπου ἄλλα σαράντα χωριὰ-τσιφλίκια περιμένουν τὸ λυτρωμὸν τοὺς ἀπὸ τὴ δουλεία σὲ τρία μῆνασθήρια καὶ σὲ ὀκτὼ-δέκα μεγαλοκτηματίες.

ΣΠ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΜΠΕΚΡΗ

Τὴ ὄνειρα πὺν βυζάξαμε μὲ τῆς καρδιάς μας τὸ αἷμα.
Πέταξαν καὶ κατήκανε μὲς στῆς ζωῆς τὸ ρέμα.
Μὰ τάχα ἐμεῖς παντοτενὰ τ' ἀφτάστα θὰ ζητοῦμε ; —
Βάλτε νὰ πιούμε !

Τὰ περασμένα σβύσανε, τὸ τώρα δὲ θὰ μείνει,
Τροφὴ τῶν χοίρων ἔγιναν οἱ πὺν λευκοὶ μας κρίνοι,
Μὰ τάχα πρέπει τοὺς νεκροὺς αἰῶνια νὰ θρηνοῦμε ; —
Βάλτε νὰ πιούμε !

Ἀδέρφια, κάτω ἡ βάρκα μας στὸ μόλο, μᾶς προσμένει !
Ἐλάτε οἱ ταξιδιάρηδες νὰ πιούμε συναγμένοι
Στὸ περιγιάλι τὸ παιδρὸ καὶ ἄς γλεντοτραγουδοῦμε :
Βάλτε νὰ πιούμε !

Τάχατες καὶ ὅποιος δὲ μεθᾶ, καὶ ὅποιος δὲν τραγουδήσει,
Κι' ὅποιος στ' ἀγκάθια περπατᾶ, μιὰ μέρα δὲ θάφισι
Τ' ἀγαπημένο μας νησί, πὺν ἔτσι γερὰ πατοῦμε ; —
Βάλτε νὰ πιούμε !

Πές μας πὺν πάει ὁ ἄνθρωπος, τὸν κόσμον σὰν ἀφίνει ; —
Πές μου πὺν πάει ὁ ἄνεμος, πὺν πάει ἡ φωτιά σὰ σβύνει ;
Σκίτες ὀνείρων εἴμαστε, σύννεφα πὺν περνοῦμε —
Βάλτε νὰ πιούμε !

Στὸ ἔχειλο ποτήρι μας εἶναι ὅλα ἐκεῖ γραμμένα :
Καπνοὶ εἶναι τὰ μελλούμενα, καὶ ἀφρὸς τὰ περασμένα,
Καπνὸς καὶ ἀφρὸς τὸ γέλιο μας καὶ ἐμεῖς πὺν τραγουδοῦμε —
Βάλτε νὰ πιούμε !

Ἀκουσε ! δὲ βιαζόμαστε νὰ φύγουμε, Βαρκάρη !
Μὰ σὰν εἶναι ὥρα γνέψε μας, δὲ σοὺ ζητοῦμε χάρη !
Μὰ ὅσο νὰ φύγεις πρόσμενε, καὶ ἂν θέλεις σὲ κερνοῦμε —
Βάλτε νὰ πιούμε !

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ